
ENGLANNIN IMPERIALISMIN ASIAMIESTEN TOIMEENPANEMASTA 26 BAKULAISEN TOVERIN AMPUMISESTA

Kiinnitämme lukijain huomiota kahteen asiakirjaan⁶⁹, jotka ovat todistuksena siitä petomaisesta verilöylystä, jonka englantilaiset imperialistit järjestivät syksyllä viime vuonna Neuvostovallan vastuunalaisille toimihenkilöille Bakussa. Näiden asiakirjojen lähteenä on Bakun eserräläinen sanomalehti „Znamja Truda“⁷⁰ ja bakulainen sanomalehti „Jedinaja Rossija“⁷¹, t.s. ne samat piirit, jotka vielä eilen kutsuivat avukseen englantilaisia kavaltaan bolshevikit, mutta nyt ovat tapaustenkulun vuoksi pakoitettuja paljastamaan eilisiä liittolaisiaan.

Ensimmäinen asiakirja kertoo siitä, kuinka englantilainen kapteeni Teeg-Jones ammutti raakalaismaisesti ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimista vuoden 1918 syyskuun 21 päivän vastaisena yönä 26 Bakun kaupungin neuvostotyöntekijää (Shaumjanin, Dzhaparidzen, Fioletovin, Malyginin y.m.) heidän ollessaan matkalla Krasnovodskista Ashabadiin, jonne Teeg-Jones oli lähettänyt heidät sotavankeina. Teeg-Jones ja hänen eserrä- ja menshevikkikumppaninsa luulivat voivansa hämätä asian ja aikoivat laskea julkisuuteen

väärennettyjä todistuksia bakulaisten bolshevikkien „luonnollisesta“ kuolemasta vankilassa tai sairaalassa, mutta tuo suunnitelma meni nähtävästi myttyyn, koska osoittautui jääneen todistajia, jotka eivät halua vaieta, vaan ovat valmiit paljastamaan englantilaiset raakalaiset loppuun saakka. Tämä asiakirja on eserrä Tshaikinin allekirjoittama.

Toinen asiakirja kertoo englantilaisen kenraalin Thomsonin keskustelusta ensimmäisen asiakirjan laatijan Tshaikinin kanssa maaliskuun lopulla 1919. Kenraali Thomson vaatii, että Tshaikin nimeäisi henkilöitä, jotka voisivat todistaa englantilaisen kapteenin Teeg-Jonesin panneen toimeen 26 bakulaisten bolshevikin petomaisen murhaamisen. Tshaikin suostuu esittämään asiakirjoja ja nimeämään todistajia ehdolla, että muodostetaan tutkintovaliokunta englantilaisen päällystön, Bakun väestön ja turkestanilaisten bolshevikkien edustajista, minkä lisäksi Tshaikin vaatii takeita siitä, että englantilaisten asiamiehet eivät murhaa turkestanilaisia todistajia. Kun Thomson ei hyväksy tutkintovaliokuntaa koskevaa ehdotusta eikä anna takeita todistajien henkilöllisestä turvallisuudesta, niin keskustelu päättyy ja Tshaikin poistuu. Asiakirja on mielenkiintoinen siinä suhteessa, että vahvistaessaan välillisesti todeksi englantilaisten imperialistien raakalaismaisuu den se ei vain puhu, vaan huutaa niiden englantilaisten asiamiesten rankaisemattomuudesta ja hillittömästä riehunnasta, jotka kohtelevat bakulaisia ja takakaspialaisia „alkuasukkaita“ samalla tavalla kuin mustaihoisia Keski-Afrikassa.

26 bakulaista bolshevikkia koskevan tapahtuman historia on seuraavanlainen. Vuoden 1918 elokuussa,

jolloin turkkilaiset sotajoukot tulivat aivan Bakun edustalle ja Bakun Neuvoston eserrä- ja menshevikki-jäsenet saivat bolshevikkien vastustuksesta huolimatta vietelleyksi mukaansa Neuvoston enemmistön ja kutsuivat avuksi englantilaisia imperialisteja, vähemmistöksi jääneet Shaumjanin ja Dzhaparidzen johtamat bakulaiset bolshevikit luopuivat valtuuksistaan ja vapauttivat toimikentän poliittisille vastustajilleen. Bakussa vastamuodostuneen englantilais-eserräläis-menshevistisen vallan luvalla bolshevikit päättivät evakuoitua Petrovskiin, lähimmälle paikkakunnalle, missä oli Neuvostovalta. Mutta matkalla Petrovskiin bakulaisia bolshevikkeja ja heidän perheitään kuljettava höyrylaiva joutui sitä takaa-ajavien englantilaisten alusten tulituksen kohteeksi, ja se vietiin Krasnovodskiin. Tämä tapahtui elokuussa.

Venäjän Neuvostohallitus kääntyi tämän jälkeen monta kertaa englantilaisen päällystön puoleen ja vaati vapauttamaan bakulaiset toverit ja heidän perheensä vaihtamalla heidät vankeina olleisiin englantilaisiin, mutta englantilainen päällystö ei antanut kertaakaan vastausta. Jo lokakuusta lähtien alkoi yksityisiltä henkilöiltä ja järjestöiltä saapua tietoja bakulaisten tovereiden ampumisesta. Maaliskuun 5 p:nä 1919 Astrakaani sai Tiflisistä radiosanoman, jossa sanottiin, että „Dzhaparidze ja Shaumjan eivät ole englantilaisen päällystön hallussa, vaan paikallisten tietojen mukaan ryhmä työläisiä on murhannut heidät omavaltaisesti Kizyl-Arvatin luona“. Nähtävästi tämä oli englantilaisten murhamiesten ensimmäinen virallinen yritys vierittää syy omista petomaisuuksistaan työläisten niskoilta, jotka olivat pitäneet rajattomasti

Shaumjanista ja Dzhaparidzesta. Nyt, edellämäinnittujen asiakirjojen julkaisemisen jälkeen, voidaan pitää todistettuna, että „sivistyneen“ ja „humaanisen“ Englannin ihmissyöjät ovat todella ampuneet ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimusta meidän bakulaiset toverimme, jotka olivat poistuneet vapaaehtoisesti poliittiselta toimikentältä ja lähteneet evakuoitumisjärjestyksessä Petrovskiin.

„Sivistys“-maissa on otettu tavaksi puhua bolshevikkien harjoittamasta terrorista ja hirmuteoista. Samanaikaisesti englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit kuvataan tavallisesti terrorin ja ampumisten vihollisiksi. Mutta eikö ole selvää, että Neuvostovalta ei ole milloinkaan kohdellut vihollisiaan niin halpamaisesti ja konnamaisesti kuin „sivistyneet“ ja „humaaniset“ englantilaiset ja että vain läpeensä mädille ja kaikki moraaliset piirteensä menettäneille imperialistisille ihmissyöjille voivat olla tarpeen öiset murhat ja rosvohyökkäykset vastakkaisen leirin aseettomien poliittisten työntekijäin kimppuun? Jos vielä löytyy ihmisiä, jotka epäilevät sitä, niin lukekoot alempana esitetyt asiakirjat ja nimittäkööt asioita niiden oikeilla nimillä.

Kutsuessaan englantilaisia Bakuun ja kavaltaessaan bolshevikit bakulaiset menshevikit ja eserrät aikoivat „käyttää hyväkseen“ englantilaisia „kutsuvieraita“ voimana, ja samalla oletettiin, että maan isänniksi jäävät menshevikit ja eserrät, kun taas „kutsuvieraat“ matkustavat pois kotiinsa. Todellisuudessa tapahtui päinvastoin: „kutsuvieraista“ tuli rajattomia isäntiä, eserrät ja menshevikit muuttuivat 26 bolshevikkikomissaarin katalan ja halpamaisen murhaamisen

välttämättömiksi osanottajiksi. Samalla eserrien oli siirryttävä oppositioon ja ryhdyttävä paljastamaan varovasti vastailmaantuneita isäntiä, ja menshevikkien oli pakko alkaa saarnata bakulaisessa „Iskra“⁷² lehdessään liittoa bolshevikkien kanssa eilisiä „toivottuja vieraita“ vastaan.

Eikö ole selvää, että eserrien ja menshevikkien liitto imperialismien asiamiesten kanssa on orjien ja lakeijoiden „liitto“ omien isäntiensä kanssa? Jos vielä löytyy ihmisiä, jotka epäilevät sitä, niin lukekoot alempana esitetyn kenraali Thomsonin „keskustelun“ herra Tshaikin kanssa ja sanokoot rehellisesti: muistuttaako herra Tshaikin isäntää ja kenraali Thomson „toivottua vierasta“?

„Izvestija“ № 85,

huhtikuun 23 pnä 1919

Allekirjoitus: J. Stalin